

ข้าพเจ้าผู้มีตบอด

สุรพงศ์ ศรีศิริรักษ์

R21005

แรงบันดาลใจ

ปัจจุบันผมอายุ ๔๔ ปี แต่งงานและมีบุตร ๒ คน ทำงานอยู่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง
ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่เด็กจนโตชีวิตของผมดำเนินไปอย่างราบเรียบ บ้านเกิดอยู่
จังหวัดปราจีนบุรี เรียนหนังสือจบปริญญาตรี เมื่อเรียนจบแล้วเริ่มทำงานเมื่อปี พ.ศ.
๒๕๓๐

ตอนเรียนอยู่มหาวิทยาลัย มีเวลาว่างชอบอ่านหนังสือธรรมะทั่วไป อ่านประวัติ
พระสงฆ์สายของหลวงปู่มั่น ฤทธิ์ตัดโต มีโอกาสนี้จะไปกราบและทำบุญกับ
พระสงฆ์สายปฏิบัติ เช่น หลวงปู่ชอบ หลวงปู่หลุยส์ เป็นต้น โดยเฉพาะชอบ

ประวัติของหลวงปู่มั่น ซึ่งรวบรวมผ่านการบอกเล่าโดยหลวงตามหาบัว

ญาณสมปฺโน แห่งวัดป่าบ้านตาด รู้สึกชอบในปฏิปทา ของ**หลวงปู่มั่น**มาก ทำ
ให้นึกอยากบวชสักครั้งในชีวิต ให้สมกับนับถือศาสนาพุทธ เพื่อเรียนรู้พระธรรมขององค์
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฝึกจิตให้สงบ จะได้มีหลักยึดของชีวิตต่อไป

เมื่ออายุ ๒๕ ปีครบเบญจเพศ ตอนนั้นอยากเปลี่ยนงานอยู่พอดี จึงลาออกจาก
งานและได้อุปสมบทที่บ้านเกิดจังหวัดปราจีนบุรี อยู่ที่นั่น ๑๐ วัน จากนั้นขออนุญาต
เจ้าอาวาสไปฝึกปฏิบัติธรรมที่วัดแห่งหนึ่ง ที่อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ และฝึกฝน
เรียนรู้ธรรม โดยพี่สาวอนุเคราะห์การเดินทางและเป็นธุระติดต่อให้ อยู่ที่นั่นเป็นเวลา
เกือบ ๓ เดือน จึงได้ลาสิกขาบท ช่วงที่บวชได้รับความรู้ทางธรรม มีความสงบใจดี
ได้รับประสบการณ์แปลกๆอยู่เสมอ มีโอกาสเดินทางไปกราบนมัสการพระปฏิบัติในสาย
หลวงปู่มั่น คือ **หลวงปู่สิม** ที่วัดถ้ำผาปล่อง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่
ด้วย

วันหนึ่งได้ไปนั่งสมาธิในโบสถ์เป็นเวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง เมื่อออกจากสมาธิ
ภาวนาแล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า **ขออานิสงส์แห่งการบวชและตั้งใจปฏิบัติ
ปฏิบัติชอบของข้าพเจ้านี้ จงเป็นพลวปัจจัยให้ข้าพเจ้าอย่าได้ตกไป
อยู่ในความเสื่อมหรือในทางชั่ว ขอให้มิจิตคิดสร้างแต่บุญกุศลให้
ยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยเถิด**

ผมมีโรคประจำตัว คือโรคภูมิแพ้ เมื่ออากาศเปลี่ยนโดยเฉพาะอากาศเย็นจะเป็น
หวัด แน่นจมูก ทำให้อยู่ในห้องแอร์ไม่ค่อยได้ แพ้พวกไรฝุ่น เกสรดอกไม้ อาหารบาง
ชนิด และเป็นโรคหอบหืด ตอนอายุประมาณ ๑๗-๑๘ ปี (ที่จริงต้องเรียกว่าโรคหืด
เวลาหืดจับทำให้หอบเหนื่อย หายใจไม่สะดวก)

ได้รู้จักวัดอัมพวัน เริ่มปฏิบัติธรรม

ก่อนที่จะได้รู้จักหลวงพ่ोजรัญ ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๔-๒๕๓๕ เพื่อนหญิงผม
รับหนังสือขวัญเรือนประจำ ผมอ่านพบเรื่องสัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม พออ่านแล้ว
รู้สึกชอบ (ขณะนั้นยังไม่รวมเล่ม) ทุกเดือนผมต้องขอมาอ่านเสมอ นิยายเรื่องนี้แต่งโดย

อาจารย์สุทัสสา อ่อนค้อม นามปากกาของ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม ในเรื่องพูดถึงกรรม ผลของกรรม การฝึกสติ อ่านแล้วให้ข้อคิดดีมาก ชอบวิธีสอนธรรมะของหลวงปู่เจริญ วัดป่ามะม่วง ตัวละครที่อยู่ในนิยาย ผมบอกกับแฟนว่า “ถ้าหลวงปู่เจริญมีตัวตนอยู่จริง อยากไปกราบท่านและร่วมทำบุญกับท่าน” หลังจากจบเรื่องมีการเฉลยว่าหลวงปู่เจริญ วัดป่ามะม่วง คือหลวงปู่จรัญ ฐิตธมฺโม แห่งวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผมประทับใจเป็นพิเศษ

หลังจากรู้จักวัดอัมพวันแล้ว ผมก็หาโอกาสไปทำบุญและไปเข้ากรรมฐานอยู่เป็นระยะๆ จะอยู่กรรมฐานคราวละประมาณ ๗ วัน จนผมคุ้นกับวัดอัมพวันเป็นอย่างดี

ผู้ที่ไปเข้ากรรมฐานแล้วพบกฎแห่งกรรมของตน ได้เขียนเล่าลงในหนังสือกฎแห่งกรรมของวัดอัมพวัน บางคนมาครั้งแรกก็มีเรื่องเล่าแล้ว นึกน้อยใจอยู่เหมือนกัน ว่าเราก็รู้จักวัดอัมพวันตั้งนานแล้ว (ถ้าปัจจุบันรวม ๑๕ ปีเต็ม) จากที่มีหนังสือไม่กี่เล่ม(๕-๖ เล่ม) ปัจจุบันเป็น ๒๐ เล่มแล้ว ยังไม่มีโอกาสเขียนกฎแห่งกรรมของตัวเองมาลงกับเขาเลย การปฏิบัติของเราอาจยังเข้มข้นไม่พอ จึงไม่เห็นกฎแห่งกรรมของตัวเอง

แต่จะว่าไม่พบกฎแห่งกรรมเลยก็ไม่ใช่ ครั้งหนึ่งที่เข้ากรรมฐาน จำได้ว่านั่งนานมากจนปวดขาไปหมด เป็นเหน็บปวดมากจะทนไม่ไหวแล้ว (กำหนดปวดหนอกก็ไม่หาย ยิ่งปวดมากขึ้น) ก่อนจะหมดชั่วโมงนั้นรู้สึกปวดแสบปวดร้อนที่หลังทำอย่างมากมายเหมือนใครเอาไฟมาลนที่หลังเท้า ทั้งร้อนทั้งแสบ ปวดจะทนไม่ไหวเกือบจะล้มตาและขยับขาแล้ว นั่งตัวเกร็งสั้นไปหมด พี่เลี้ยงที่คอยดูผู้เข้ากรรมฐานคงเห็นอาการ เข้ามากระซิบบอกให้ทนอีกนิดหนึ่งใกล้จะหมดเวลาแล้ว ผมนับ ๑ ถึง ๑๐๐ ในใจ คิดว่าถ้านับถึง ๑๐๐ เมื่อไหร่ ยังไม่หมดเวลาก็จะล้มตาและขยับตัว เพราะทนไม่ไหวจริงๆ พอนับไปสักพัก เสียงนาฬิกาเตือนหมดเวลาดังขึ้น ผมโผล่อก ค่อยล้มตาขยับขาที่ปวดอยู่มากเหงื่อชุ่มตัวเลย เสื้อผ้าขาวที่ใส่เปียกหมด จากนั้นจึงแผ่เมตตาและแผ่ส่วนบุญกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร นึกว่ากรรมฐานจะรั่วเสียแล้ว รอดมาได้อย่างหวุดหวิด

หลังจากออกกรรมฐานช่วงนั้น ผมไม่ได้สังเกตเท้าของผม แต่เมื่ออาบน้ำตอนเย็น ผมมองดูที่หลังเท้าพบเป็นจุดแดงเป็นจ้ำๆ ๒-๓ จุด จุ่มผมก็นึกอะไรขึ้นได้บางอย่าง (ในขณะที่อาบน้ำอยู่ในห้องน้ำ) ซึ่งผมไม่คิดว่าจะจำได้ ในสมัยเด็กผมเคยจับปลิงควาย

มายืดเล่น โดยใช้ไม้เสียบลูกชิ้นซึ่งไว้ที่หัวและหาง ปักลงไปพื้นดิน จากนั้นเอากันนุหรือที่มี
ยาเส้นมาโรยใส่ตัวปลิงแล้วยังปลิงสวาระไสมัน มันคงปวดแสบปวดร้อน ทรมานทรมาน
รายมากก่อนมันจะตาย ผมนึกไม่ถึงจริงๆว่าบาปกรรมที่ทำกับสัตว์เล็กๆ จะส่งผลให้
เจ็บปวดได้ถึงเพียงนี้ นับประสาอะไรถ้าเป็นสัตว์ใหญ่ เราต้องรับวิบากกรรมมาก
เพียงใด คิดแล้วน่ากลัวที่สุด เหตุการณ์นี้ผมลืมไปหมดแล้ว ไม่นึกถึงความทรงจำนี้จะ
ผูกขึ้นมาได้

หลังจากนั้นผมแบ่งส่วนบุญกุศลให้เจ้าปลิงควายตัวนั้นอีกครั้ง ขอโทษกรรมที่ทำ
ไว้โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อย่าได้จองเวรกรรมกันอีกต่อไป

อาการประหลาดที่แสนจะทรมาน

ช่วงแรกๆที่ไปปฏิบัติธรรม ร่างกายยังแข็งแรงพอสมควร การปฏิบัติกรรมฐาน
ระยะ ๓-๔ ปีแรก รู้สึกว่าดี มีสติในชีวิตประจำวันมากขึ้น ช่วงนั้นหลงฟุ้งยังไม่อาพาธ
มาก ยังเทศน์ได้เสียงใส บางครั้งหลงฟุ้งเทศน์ชวนหัวเราะแผลงไปด้วยคติธรรมเสมอ

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๖ ผมมีอาการหอบหืดมากขึ้น ส่วนหนึ่งอาจจะมาจากงานที่มักพบแต่เรื่องเครียดอยู่ตลอดเวลา **ระยะหลังผมมีอาการแปลก คือ กระสับกระส่าย หงุดหงิด คอแข็งกลืนน้ำลายยากเหมือนคนหายใจลำบาก หน้าท้องเกร็งแข็ง ใจสั่น มือซีดขาว เหงื่อออก ปวด ปัสสาวะบ่อย แต่ปัสสาวะไม่ค่อยออก จะรู้สึกทรมานมากเหมือนคนหายใจไม่ได้ บอกไม่ถูกว่ารู้สึกทรมานขนาดไหน ถ้าเวลานั้น แลกได้กับการตัดแขนตัดขาทิ้งแล้วให้หายจากอาการนี้จะยอมแลกทันที** มักเป็นช่วงเวลากลางคืน ผมอยู่ในที่แคบๆไม่ได้ อยู่ห้องแอร์ไม่ได้ เหมือนเป็นโรคอุปาทานทางด้านอารมณ์ผสมอาการทางร่างกายที่ผิดปกติ เป็นแล้วทรมานมาก หลายครั้งคิดอยากฆ่าตัวตายหนีความทรมานนี้

ครั้งหนึ่งได้กราบนมัสการขอเมตตาจากหลวงพ่ोजรัญ เรื่องที่ผมมีอาการที่แสนทรมานนี้และเรื่องโรคหอบหืด ท่านให้สูตรยาสมุนไพรแก้หอบหืด คือใช้ต้นตำแยแมว เอามาทั้งต้นทั้งราก ล้างน้ำให้สะอาด เอามาโขลกตำในครก พร้อมน้ำซาวข้าว แล้วกรองเอาแต่น้ำมาดื่มรับประทานช่วยบรรเทาอาการโรคหอบหืดได้ ผมก็ดื่มอยู่พักใหญ่

อาการทุเลาลงบ้าง ส่วนอาการที่เป็น หลวงพ่อบอกว่ามันเป็น “กรรม” ให้หมั่นทำกรรมฐาน ผมได้พยายามทำเป็นประจำและแผ่ส่วนบุญกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร

ผมต้องเดินทางไปต่างจังหวัดบ่อย มีวันหนึ่งไปทำงานที่จังหวัดภูเก็ต เดินทางโดยเครื่องบินเป็นไฟล์ท์กลางคืน ประมาณทุ่มเศษ กำหนดถึงประมาณเกือบ ๓ ทุ่ม ใช้เวลาบินประมาณชั่วโมงกว่า ระหว่างรอเครื่องออกอยู่บนเครื่องที่ดอนเมือง แอร์คอนดิชั่นบนเครื่องเสีย ๑ ตัว ทำให้ไม่ค่อยมีอากาศ อากาศร้อนและรู้สึกอึดอัดมาก คนบนเครื่องหาอะไรที่พอจะพัดได้ขึ้นมาโบกพัดกันใหญ่ ใจผมหวั่นว่าจะเกิดอาการ สักพักก็เป็นจริง เริ่มใจสั่น มือซีดขาว เหงื่อตก คอแข็งกลืนน้ำลายยาก เริ่มหายใจไม่สะดวก นั่งอยู่กับที่ไม่ได้ ผมนั่งตอนท้ายเครื่องเนื่องจากที่ค่อนข้างว่าง จนมีแอร์โฮสเตสผ่านมา ผมบอกว่าผมต้องการออกซิเจน

แอร์โฮสเตสเห็นอาการแล้วรีบหาถังออกซิเจนพร้อมหน้ากากมาให้ผมสูดหายใจ อยู่พักใหญ่ ช่วงนั้นมีสจ๊วตมาขึ้นดูอยู่หลายคน อาการผมแย่มาก ระหว่างสูดออกซิเจนอยู่นั้น ผมอธิษฐานจิตว่าถ้ารอดชีวิตกลับไป ผมจะไปเข้ากรรมฐานอุทิศบุญกุศลให้เจ้า

กรรมนายเวรเป็นเวลา ๗ วัน หลังจากมีอาการค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว แอร์โฮสเตรสน้ำอุ่น
มาให้ดื่มและหาลูกอมให้อม เมื่อซ่อมแอร์เสร็จก็ทำการบินไปภูเก็ต ไปถึงภูเก็ตประมาณ
๔ ทุ่มกว่า เลยเวลากำหนดไปประมาณ ๑ ชั่วโมง

หลังกลับจากภูเก็ตไม่นาน ผมจึงลาพักร้อนเพื่อไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันเป็น
เวลา ๗ วัน ตามที่ตั้งสัจจะไว้ ไม่ลืมอุทิศผลบุญให้เจ้ากรรมนายเวร ตั้งแต่นั้นมาอาการ
ยังเป็นๆ หายๆ มาตลอด

ขณะจะเข้ากรรมฐานหลายครั้งมีอาการเกิดขึ้นมา ผมยกมือขึ้นไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลายภายในวัด และขอขงขมาขอเมตตาจากหลวงพ่ोजรัญ ขอให้อาการหายไปก่อน
เข้ากรรมฐาน มิฉะนั้นจะไม่ได้สร้างบุญกัน สักพักอาการค่อยๆทุเลาลง ทันเวลาชั่วโมง
เข้ากรรมฐานได้อย่างหวุดหวิด เป็นอย่างนี้อยู่หลายวันหลายครั้ง ส่วนใหญ่จะเป็นวันละ
๑-๒ ครั้ง ในช่วงกลางวัน ส่วนกลางคืนมีอาการอยู่เกือบทุกคืน ต้องชงยาหอมบำรุง
หัวใจดื่มทุกคืน ขณะที่คนอื่นๆนอนกันหมด มีผมคนเดียวที่ยังไม่นอนและนอนไม่ได้
ต้องออกไปยืนอยู่ที่ระเบียงนอกห้อง ใช้น้ำหม่องนวดคอค สูดดมและชงยาหอมดื่ม ทาน

ยาแก้หวัด กว่าอาการจะหาย ผมจะนอนได้ประมาณตีสองตีสามทุกคืน ผมทรมานมาก
ไม่รู้จะทำอย่างไร น้ำตาไหลทุกคืนเช่นกัน ได้นอนคืนละชั่วโมงสองชั่วโมง

เมื่อกลับมาจากวัดครั้งนั้น ผมเริ่มปฏิบัติกรรมฐานที่ขึ้นโดยทำอยู่ที่บ้านทุกคืน
ผมจะสวดมนต์ก่อน สวดเสร็จเริ่มเดินจงกรม หลังจากนั้นจะนั่งสมาธิ เมื่อออกจาก
สมาธิก็แผ่เมตตาและแผ่ส่วนบุญกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรทุกครั้ง

ผมพยายามพากเพียรทำกรรมฐาน และหมั่นสร้างบุญกุศลต่างๆ อาการ
ประหลาดนั้นเริ่มจางไป นานๆจะเป็นที พอนึกขึ้นได้จะรีบหยุดคิดเรื่องอาการ พยายาม
เปลี่ยนอิริยาบถจากที่นั่นทันที เช่น ลุกเดินไปที่อื่น ทายาหม่องนวดหรือรีบรีบประทาน
ยาหอม หาเพื่อนคุย ไม่อยู่คนเดียว ซึ่งก็ช่วยได้มากทีเดียว

ทาน ศีล ภาวนา ทางแห่งบุญกุศล

หลังจากตั้งจิตอธิษฐานสร้างความดีประกอบบุญกุศล พยายามลด ละ เลิก สิ่ง
ที่เป็นอกุศลกรรมทั้งปวง หมั่นสวดมนต์ทำกรรมฐานทุกวัน อุทิศบุญกุศลให้พ่อแม่ ญาติพี่

น้อง ครูบาอาจารย์และผู้มีพระคุณทั้งหลาย เทวดา เปเรต เจ้ากรรมนายเวร และสรรพ
สัตว์ทั้งปวง อาการของผมดีขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งยังมีอยู่บ้างแต่รู้สึกว่ามันได้

ผมยึดหลักการสร้างกุศล ๓ อย่าง คือ ทาน ศีล ภาวนา หลวงพ่อจรัญกล่าวไว้ว่า
มี**ทาน**เหมือนเดินทางโดยเรือไปทางน้ำ ถึงจุดหมายช้าหน่อย แต่ยังดีกว่าไม่สร้างบุญ
กุศลใดๆเลย คนไทยเราชาวพุทธมักจะทำบุญจากทานกันเป็นส่วนมาก เช่น ตัก
บาตร ถวายสังฆทาน ผ้าป่า กฐิน ให้อาหาร ให้อาบน้ำ ให้อาบน้ำ ให้อาบน้ำ ช่วยเหลือสงเคราะห์ต่างๆต่อผู้คนที่
ทั่วไป หรือผู้ประสบภัยพิบัติ หรือพระสงฆ์ เป็นต้น

ถ้ามี**ทานและศีล**เปรียบเหมือนเดินทางโดยรถยนต์ไปทางบก จะเร็วกว่าทาง
น้ำมาก เพราะศีลเป็นบุญอีกขั้นหนึ่ง ยากขึ้นมาอีกหน่อย เพราะต้องอาศัยการฝึกฝน
ฝืนใจตนเอง โดยปกติศีลห้านี้แหละที่มนุษย์ควรยึดเป็นศีลขั้นต้นที่ทำได้ยาก ที่ต้องฝึก
การลด ละ เลิก ยิ่งปฏิบัติตามข้อห้ามของศีลห้าได้ทุกข้อ และละเอียดประณีตได้มาก
เท่าไร ความสมบูรณ์บุญกุศลก็จะทวีมากขึ้น (จิตของคนทั่วไปมักไหลลงสู่ที่ต่ำ การ
กระทำความดีเป็นสิ่งที่ต้องฝืนใจ เป็นคำที่หลวงพ่ोजรัญพร่ำสอนอยู่เป็นประจำ) ถ้าทุก

คนปฏิบัติและยึดมั่นในศีลห้า ประเทศชาติจะสงบร่มเย็น มีแต่สันติภาพ มีแต่ความเอื้อ
อาทร น้ำใจไมตรี ไม่มีขโมยโจรและไม่มีสงคราม

มีครบทั้ง **ทาน ศีล และภาวนา** หลวงพ่อบอกว่าเปรียบเหมือนเดินทางโดย
เครื่องบิน ไปทางอากาศถึงจุดหมายเร็วกว่าทางบก ทางน้ำ เพราะภาวนาเป็นการฝึกฝน
ทางจิตใจ ให้มีความสงบระงับจากกิเลสทั้งปวง โดยมีทานและศีลเป็นฐานช่วยส่งเสริม
ภาวนาให้สำเร็จโดยไม่ยากเย็นนัก หากจะมุ่งแต่ภาวนาโดยไม่มีทานและศีลเป็นฐาน
ย่อมไม่สามารถฝึกฝนการภาวนาให้บรรลุผลได้ ดูแล้วไม่ใช่เรื่องง่ายแต่ก็ไม่ยากนัก ต้อง
ฝึก นับหนึ่งก่อนแล้วจึงก้าวไปเรื่อยๆ จนนับพันนับแสนได้

เป้าหมายของชีวิตและแนวทางปฏิบัติที่จะไปถึงเป้าหมาย

เรารู้ชัดแล้วว่าการปล่อยชีวิตไปตามกระแสโลกที่มุ่งแต่เรื่องวัตถุนิยม ไม่มองย้อน
เข้ามาดูตัวตนของเราอย่างจริงจัง มีแต่เรื่องที่ทำให้เกิดทุกข์ อย่างที่หลวงพ่อกล่าวไว้

“จิตที่ปล่อยไปตามกิเลสจะไหลลงสู่ที่ต่ำเสมอ ฉะนั้นการฝึนใจ

ยกระดับจิตให้สูงขึ้น ด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรม ด้วยความ

พากเพียรอย่างมีสติสัมปชัญญะนั้น ย่อมจะพาตัวเราให้ล่วงออก
จากทุกข์ แก้ปัญหาของชีวิตได้” เราควรมาเริ่มที่สติปัฏฐานสี่ ฝึกสติให้รู้เท่า
ทันกิเลสที่มากกระทบทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ โดยไม่ปรุงแต่ง